

Hồi thứ 67

Dùng ngựa bơi đánh bầy quân hùng

Hồ Phi sinh lòng úy kỵ ngôi bốc hạt dưa cắn. Chàng không dám nhìn ngang nhìn ngửa, chỉ sợ bọn sĩ thủ hạ của Phúc Khang An phát giác.

Sau một lúc, Thang Bái chào hỏi mọi người rồi, trở về tọa vị. Lại thấy rất nhiều văn bối hậu sinh đến trước lão đập đầu vấn an.

Thang Bái là nhà hào phú lại sẵn lòng trọng nghĩa khinh tài. Những môn nhân đệ tử của lão đều được phong bao. Cả những tên chưa thấy mặt bao giờ hễ đến sụp lạy là lão lại cho năm lạng. Trong phòng nhốn nháo một lúc mới xong cuộc bái kiến.

Bồng nghe tên võ quan nhị phẩm hô :

- Rót rượu !

Những bộc dịch châu chực các bàn đều rót rượu đầy vào chung.

Tên võ quan kia cầm chung rượu giơ lên đồng dạc hô :

- Các vị chương môn cùng các vị tiền bối võ sư ở các bang phái chẳng quản đường xa đến dự đại hội ở kinh thành, Phúc đại soái nhiệt liệt hoan nghênh. Bây giờ tiểu đệ xin kính mừng các vị một chung trước. Lát nữa Phúc đại soái sẽ thân hành đến kính tửu.

Hắn nói rồi uống một hơi cạn hết.

Mọi người cũng cạn chung theo.

Tên võ quan lại nói :

- Bữa nay bao nhiêu anh hùng hào kiệt võ lâm đến tham dự đại hội. Thật là một thịnh sự cổ kim chưa từng có. Phúc đại soái càng cao hứng hơn nữa là mời được bốn vị đại chương môn đều giá lâm. Tiểu đệ xin bắt đầu cuộc giới thiệu.

Y trở vào nhà sư già mày bạc ở ghế thứ nhất nói :

- Đây là Đại Trí thiên sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn, tỉnh Hà Nam. Phái Thiếu Lâm là nguồn gốc võ học khắp thiên hạ hơn ngàn năm nay, vì thế mà cuộc đại hội chương môn dĩ nhiên suy tôn Đại Trí thiên sư vào ngôi chủ tịch.

Quần hào đều vỗ tay hoan hô.

Phái Thiếu Lâm có nhiều phân chi rất rộng lớn. Những người đến tham dự cuộc đại hội chương môn bữa nay chia ba có đến một phần gốc gác từ phái

Thiếu Lâm mà ra, nên quần hào thấy võ quan tôn sùng vị cao tăng chùa Thiếu Lâm ai nấy đều hoan hỉ.

Tên võ quan lại trở vào vị đạo nhân ở ghế thứ hai nói :

- Sau phái Thiếu Lâm, dĩ nhiên phải suy tôn phái Võ Đương. Đây là Vô Thanh Tử đạo trưởng, quán chủ Ngọc Hư cung ở núi Võ Đương.

Uy danh phái Võ Đương cực kỳ hưng thịnh. Phái này là thủ lĩnh những môn quyền kiếm nội gia, nhưng quần hào thấy đạo nhân tướng mạo lùn thùn, trong lòng đều ngấm ngầm lấy làm kỳ. Những người kiến văn quảng bác nghĩ thầm :

- Từ ngày chưởng môn phái Võ Đương là Mã Ngọc qua đời đã mười năm nay, kế đó cao thủ là Hỏa Phán Quan Trương Triệu Trọng lại chết ở Hôi Cương. Không nghe nói tới nhân vật nào làm chưởng môn của phái này. Cái tên Vô Thanh Tử làm quán chủ Ngọc Hư Cung cũng không nghe ai nhắc tới.

Vị thứ ba là Thang Bái nổi tiếng đại hiệp ai cũng biết rồi, kể ra không cần giới thiệu nhưng tên võ quan kia vẫn lên tiếng :

- Vị này là Cam Lâm Huệ Thất Tinh Thang đại hiệp, chưởng môn phái Tam Tài Kiếm. Thang đại hiệp oai danh chấn động võ lâm, nghĩa nhân cái thế, ai cũng biết rồi. Tiểu đệ bất tất dài dòng.

Quần hào đồng thanh hoan hô như sấm dậy. Tình trạng này so với lúc giới thiệu Vô Thanh Tử thật khác nhau đặc biệt, cả Đại Trí thiền sư, phương trượng chùa Thiếu Lâm cũng còn kém xa.

Hồ Phi nghe một lão già ở bàn bên cạnh nói khẽ :

- Trong võ lâm có môn phái đề cao người, lại có người đề cao môn phái. Vị Thanh gì đạo trưởng kia chỉ nhân làm quán chủ Ngọc Hư cung núi Võ Đương mà được kể là một trong bốn vị đại chưởng môn. Lão phu coi chừng chưa chắc có chân tài thực học. Còn như Tam Tài Kiếm mà không sản xuất được nhân tài như Thang đại hiệp, một nhân vật trăm năm khó kiếm, thì làm sao chiếm nổi địa vị này trong võ lâm ?

Một tên tráng hán nói theo :

- Sư thúc dạy phải lắm.

Hồ Phi cũng lẩm nhẩm gật đầu.

Quần hào tán loạn lên một lúc rồi đưa mục quang nhìn vị võ quan ngồi ở ghế thứ tư.

Tên võ quan giới thiệu nói tiếp :

- Vị này là đấng anh hùng ở Mãn Châu, Hải Lan Bất đại nhân đây là chưởng môn Hắc Long môn ở Liêu Đông mà cũng là Tham Lãm đội Kiêu Kỳ Doanh thuộc đạo Hoàng kỳ.

Quan chức Hải Lan Bất kể ra cũng còn kém nên lúc tên võ quan nhị phẩm gọi tới, hắn liền đứng dậy nghiêm trang tỏ ý kính cẩn.

Lão già ngồi gần Hồ Phi lại xì xầm với người cùng bàn :

- Vị này lại dùng quan chức đề cao môn phái. Hắc Long môn ở Liêu Đông, ha ha.. chưa từng nghe ai trong võ lâm nhắc tới, cùng là một trong Tứ đại chương môn ư ? Nhưng bốn vị đại chương môn mà là người Hán cả, không chen một nhân vật Mãn Châu vào thì Phúc đại soái không được đẹp mặt. Hải đại nhân đây nhiều lắm là có sức nặng mấy trăm cân thì bì với những tay cao thủ kỳ cựu ở chính phái võ lâm Trung Nguyên thế nào được ?

Tên tráng hán ngồi cùng bàn lại theo lời :

- Lời sư thúc thật chí lý.

Nhưng lần này Hồ Phi cho là lão nói không đúng. Chàng lẩm bẩm :

- Đừng coi thường vị hảo hán Mãn Châu này. Hấn anh hoa nội liêm, khí phách ngưng trọng. E lão còn thua hấn xa.

Bốn vị đại chương môn đứng dậy kính tâu Quân hào, nói mấy câu khiêm tốn.

Đại Trí thiên sư khí độ ung dung, quả có phong độ một nhân vật lãnh tụ.

Thang Bái nói năng hoạt bát, chỉ đưa ra mấy câu đã khiến quân hào nổi lên ba tròng cười rộ.

Hồ Phi nhận xét :

- Vô Thanh Tử và Hải Lan Bất không thạo môn mếp. Vô Thanh Tử nói khẩu âm Hồ bắc nghe nặng trĩch, quá phân nửa người không hiểu từ ngữ của lão.

Chàng ngấm ngấm lấy làm kỳ tự hỏi :

- Vị đạo trưởng này ngữ âm không đủ trung khí mà sao lại làm được chương môn một đại phái như Võ Đương ? Phải chăng võ nghệ lão tuy tầm thường mà thanh vọng lớn khiến đệ tử bản phái khâm phục mà suy tôn lên ?

Nhà bếp lần lượt đưa thức ăn vào. Phúc đại soái thiết yến quả nhiên không phải tầm thường. Nguyên những vò rượu Trạng Nguyên Hồng đời Thiệu Hưng để lâu trên hai chục năm đã là thứ mỹ tửu rất quý rồi.

Hồ Phi uống một lúc hơn hai chục chung.

Trình Linh Tố thấy tửu lượng của chàng vào hàng siêu quần, thỉnh thoảng lại nhếch mấp mỉm cười, hoặc quay đầu ngó Phụng Thiên Nam. Cô sợ hấn chuồn đi lúc nào không biết.

Quần hào thấy trên bàn tiệc đã thay đổi món ăn bảy tám lần, bỗng nghe đoàn thị vệ lớn tiếng hô :

- Phúc đại soái tới !

Các võ quan trong đại sảnh tới tấp rời khỏi chỗ ngồi ra đứng nghiêm trang trông như những pho tượng đá không nhúc nhích.

Chương môn các phái đều là hào khách võ lâm, chưa thấy thái độ nghiêm chỉnh như thế bao giờ, đều giật mình kinh hãi cũng lục tục đứng lên.

Tiếng giầy lẹp kẹp, mấy người tiến vào đại sảnh. Bọn võ quan đồng thanh hô :

- Tham kiến đại soái !

Chúng nhất tề quỳ nửa chân xuống khom lưng cúi mình.

Phúc đại soái khoát tay đáp :

- Được rồi ! Các vị đứng lên đi !

Bọn võ quan đáp :

- Tạ ơn đại soái !

Mấy tiếng lách cách vang lên, bọn võ quan đứng thẳng người dậy.

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Phúc Khang An trị quân nghiêm mình, quả không phải hạng tầm thường. Thảo nào hần xuất chinh mấy lần đều đánh đâu được đấy.

Nhưng chàng thấy mặt hần đây vẻ vui tươi, lại nghĩ thầm :

- Hần là người chẳng có lương tâm chi hết. Hai con bị cướp đi mà hần vẫn thản nhiên như không.

Phúc Khang An sai người rót một chung rượu giơ lên nói :

- Không biết các vị võ sư tới kinh, bản soái mời các vị tiếp phong. Nào ! Chúng ta cạn chung.

Hần cùng quần hào nhất tề uống cạn chung rượu.

Lúc này Hồ Phi chỉ để chung rượu lên môi mà không uống vì chàng phần mộ Phúc Khang An tàn ác, đã biết mẫu thân hạ độc Mã Xuân Hoa mà không giải cứu, chàng không muốn cạn chung với hần.

Phúc Khang An lại nói :

- Cuộc đại hội chưởng môn khắp thiên hạ bữa nay đức Vạn Tuế cũng biết rồi. Ngài mới tuyên triệu bản bộ vào báii kiến và ban cho hai mươi bốn cái chung để bản bộ chia cho hai mươi bốn vị chưởng môn.

Hần vẫy tay một cái, bọn thị vệ bụng ba chếc hộp gấm đặt lên bàn rồi mở hộp lấy chung ra.

Trong hộp thứ nhất đựng tám cái chung ngọc, hộp thứ nhì tám chung vàng, hộp thứ ba tám chung bạc. Nhưng chung chia làm ba hàng bày trên bàn. Ngọc khí trong sáng, kim sắc rực rỡ, ngân quang huy hoàng. Trên chung rượu chạm các hình tượng nên chỗ lồi chỗ lõm. Những chung này đều do thợ khéo ở đại nội chế tạo đều có vẻ khác thường.

Lại nghe Phúc Khang An nói tiếp :

- Chung ngọc khắc hình rồng kêu bằng Ngọc Long bôi, cực kỳ trân quý. Chung vàng khắc hình kim phượng, kêu bằng Kim Phụng bôi. Chung bạc khắc hình cá chép kêu bằng Ngân Lý bôi.

Quần hào nhìn 24 chung ngự bôi đều tự hỏi :

- Trong cuộc đại hội này cả thảy hơn trăm vị chưởng môn mà chỉ có 24 chung ngự bôi thì biết là ban cho những ai ? Và Ngọc Long bôi quý hơn Ngân Lý bôi rất nhiều thì những ai được ngọc bôi, ai lãnh ngân bôi ?

Lại thấy Phúc Khang An cầm 4 chung ngọc thân hành trao cho bốn vị đại chưởng môn và nói :

- Các vị là những thủ lĩnh võ lâm, mỗi vị lãnh một chiếc Ngọc Long bôi.

Bọn Đại Trí thiên sư đều khom lưng cảm tạ.

Phúc Khang An lại nói :

- Đây còn hai chục Ngự bôi, bản bộ xin các vị phô trương tuyệt nghệ. Bốn vị võ công cao nhất sẽ được chia nhau bốn chung ngọc. Bốn vị này hợp với bốn môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Tam Tài kiếm, Hắc Long môn kều bằng "Ngọc Long bát môn" và trở nên những môn phái lớn nhất thiên hạ. Thứ nhì đến tám vị chưởng môn chia nhau tám chung vàng hợp xưng "Kim Phụng bát môn". Sau nữa là tam vị chia nhau tám chung bạc hợp thành "Ngân Lý bát môn". Từ nay các môn phái chia thành bẽ bạc, do đó trong võ lâm sẽ bớt đi sự phân tranh. Bốn vị Đại Trí thiên sư, Vô Thanh Tử, Thang đại hiệp, Hải tham lãnh bình luận võ công cao thấp để định ngôi thứ trong cuộc đại hội. Các vị còn điều chi dị nghị chăng ?

Những vị chưởng môn có kiến thức đều nghĩ bụng :

- Làm vậy đâu có thể giảm bớt cuộc phân tranh ? Các môn phái mà chia đẳng cấp thì trong võ lâm càng xảy ra nhiều họa hoạn vô cùng. Ngay 24 chiếc Ngự chung này đã khiến cho người ta tranh đoạt đầu rơi máu chảy. Những kẻ sĩ võ học từ đây lại càng háo danh, tự tàn sát nhau, chẳng còn ngày nào yên tĩnh nữa.

Họ chỉ nghĩ vậy mà thôi vì Phúc đại soái đã nói ra thì còn ai dám dị nghị ? Nhiều người lên tiếng phụ họa hoan hô rầm rĩ.

Hồ Phi nghe Phúc Khang An tuyên bố liền nhớ tới ngày trước Viên Tử Y đã đoán chỗ dụng ý về cuộc đại hội chưởng môn, liền bụng bảo dạ :

- Ban đầu ta tưởng hấn đứng ra mời anh hùng hào kiệt trong thiên hạ để thu dụng, nhưng cứ theo tình hình trước mắt thì chỗ dụng tâm của hấn còn sâu độc hơn nhiều. Hấn cố ý khêu gợi sự phân tranh trong các môn phái võ lâm, làm cho những kẻ sĩ võ học vì chút hư danh mà tàn sát lẫn nhau, không còn gì đến cuộc phản kháng nhà Thanh nữa.

Bỗng thấy Trình Linh Tố chấm ngón tay vào chung trà viết lên bàn chữ "Nhị" rồi chữ "Đào". Viết xong cô lại xóa ngay.

Hồ Phi gật đầu bụng bảo dạ :

- Nhị muội quả là thông minh. Nàng đã hiểu rõ chi tiết vụ này rồi. Ngày trước án Bình Trọng dùng hai trái đào để giết ba tay hào kiệt. Ba tay dũng sĩ kiệt ngạo đều tự tàn sát lẫn nhau mà chết chỉ vì hai trái đào, thì bữa nay Phúc Khang An theo kế của án tử, nhưng khí phách còn lớn hơn nhiều. Hấn dùng 24 cái ngự chung khiến cho bao nhiêu kẻ sĩ võ học trong thiên hạ phải cân bì lực tận.

Chàng dòm ngó xung quanh thấy bọn võ nhân tuổi trẻ lại càng hăng hái muốn phô trương thân thủ, nhưng cũng có một số ít chưởng môn nhân đứng tuổi và già cả lộ vẻ bất bình. Hiển nhiên họ nghĩ tới việc tranh giành Ngự bôi phát sinh hậu hoạn không ít.

Những cuộc bàn tán trong nhà đại sảnh trở thành xôn xao phức tạp.

Bàn bên cạnh chàng có người lên tiếng :

- Vương lão gia ! Thần quyền của lão gia siêu quần xuất chúng, trong thiên hạ ít người địch nổi. Nhất định lão gia sẽ đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi.

Người kia khiêm nhượng đáp :

- Ngọc Long bôi thì chẳng dám, nếu được chiếc Kim Phụng bôi đưa về cũng đã dễ nói chuyện với bọn đệ tử.

Người khác cười nhạt nói :

- Tại hạ e rằng đến Ngân Lý bôi cũng không sờ vào được mới thật là mất mặt.

Lão họ Vương tức giận trừng mắt nhìn, vì người nói mát mẻ kia ra vẻ nhơn nhơn tự đắc, chẳng lý gì đến lão.

Trong lúc nhất thời, bàn nò cũng ghé tai thì thầm về chuyện 24 chiếc Ngự bôi, không thể tả xiết được.

Bỗng thấy người tùy tùng đứng bên Phúc Khang An vỗ tay ba cái, cất tiếng hô :

- Xin các vị hãy yên lặng. Phúc đại soái còn có ý kiến.

Những tiếng bàn tán phức tạp dần dần yên lại, vì quân hùng trước nay không chịu bố buộc như trong quân ngũ, hễ lệnh ban ra là mọi người phải tuân theo. Một lúc sau mới yên tĩnh hết.

Phúc Khang An tuyên bố :

- Xin các vị hãy uống mấy chung rượu nữa. Khi nào cơm no rượu say rồi sẽ phô trương tuyệt nghệ. Còn phương pháp tử thí xin các vị hãy nghe lời của An đề đốc.

An đề đốc là một vị tướng quân người Mãn Châu, lưng rộng mình to, đứng bên Phúc Khang An lên tiếng :

- Xin các vị hãy cứ ăn uống cho vui vẻ. Yến tiệc xong, tiểu đệ sẽ giải thích. Nào ! Tiểu đệ xin kính các vị một chung.

Hắn nâng chung rượu lớn lên uống một hơi cạn sạch.

Quân hào nguyên là những tay tửu lượng rất lớn, nhưng bây giờ chỉ muốn ăn cơm xong khai diễn cuộc tử đấu, không ai dám uống nhiều, trừ một số ít quyết định không ra tay tranh đoạt Ngự bôi, còn toàn những người đưa chung lên miệng rồi lại đặt xuống.

Bữa tiệc ở Phúc phủ cực kỳ phong thịnh, nhưng quân hào lòng đầy tâm sự, ít người để ý đến những món sơn hào hải vị và chỉ chờ cơ hội động thủ. Có điều trước khi tử đấu cần phải ăn no nên bao nhiêu võ sư trong đại sảnh mười phần có đến tám chín đều no cơm mà không say rượu.

Bữa tiệc kết thúc, tên võ quan kia vỗ tay ba cái. Những bịch dịch trong phủ bê tám cái ghế Thái sư bày tại nhà đại sảnh chính giữa. Đông sảnh và Tây sảnh cũng đặt tám cái. Nhưng tám cái ghế trong đại sảnh đều giải đem theo chỉ vàng, còn ghế ở Đông sảnh và Tây sảnh thì đặt đệm bằng đoạn màu lục.

Ba tên vệ sĩ bung những Ngọc Long bôi, Kim Phụng bôi và Ngân Lý bôi chia ra đặt trên ba cái kỷ trà ở đại sảnh, đông sảnh và tây sảnh.

Sắp đặt xong rồi, tên võ quan kia đồng dặc hô :

- Bữa nay là cuộc tử thí giao hữu, cứ điểm tới là thôi, đừng ai oán thù gì nhau, hay hơn hết là đừng để chuyện chảy máu chết người. Có điều là trong lúc động thủ ra chiêu, khó mà tránh cho khỏi lỡ tay. Phúc đại soái đã truyền dạy, kẻ nào bị thương nhẹ sẽ được tặng năm chục lạng bạc để làm tiền thuốc thang. Bị trọng thương thì được ba trăm lạng. Bất hạnh hơn nữa tổn thương đến tánh mạng, Phúc đại soái gia ơn tặng món tiền phủ tuất một vạn lạng. Ai lỡ tay đả thương người thì không bị trách phạt.

Mọi người nghe nói đều lạnh gáy nghĩ thầm :

- Hiển nhiên là cuộc đấu trí mạng rồi còn gì ?

Tên võ quan ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cuộc tử thí sắp bắt đầu. Mời bốn vị đại chương môn an tọa.

Bốn tên vệ sĩ dẫn Đại Trí thiên sư, Vô Thanh Tử, Thang Bái và Hải Lan Bát vào ngồi trên bốn ghế Thái sư đặt ở nhà đại sảnh chính giữa. Thế là trong tám ghế, còn bốn ghế bỏ trống.

Tên võ quan lại mỉm cười nói :

- Bây giờ các vị chương môn và cao thủ các gia các phái phô trương võ nghệ trước mặt Phúc đại soái. Hãy tự lượng tư cách mình có thể lãnh Ngân Lý bôi thì xin qua ngồi bên tây sảnh. Bằng ai có hy vọng lãnh Kim Phụng bôi thì xin sang ngồi phía Đông sảnh. Nếu ai tự tin nghệ thuật mình áp đảo đương trường xin đến ngồi cùng hàng với bốn vị đại chương môn ở tòa đại sảnh chính giữa. Hai mươi bốn vị chương môn nhập tọa rồi, vị nào không phục thì tùy theo sức mình mà khiêu chiến với từng hạng. Người thua phải cáo thoái nhường chỗ cho người thắng, bao giờ hết người khiêu chiến mới thôi. Các vị thử nghĩ xem biện pháp này có thích hợp chăng ?

Mọi người nghĩ bụng :

- Vụ này cũng chẳng khác gì cuộc Đả lôi đài, ai mạnh thì được là rất công bằng.

Số đông võ sư lớn tiếng đồng ý và không ai dị nghị.

Phúc Khang An ngồi trên một cái ghế lớn ở đầu mé tả. Hai bên có tám tên vệ sĩ cao lớn tùy tùng. Chu Thiết Tiêu và Vương Kiếm Anh cũng ở trong đám này. Cuộc hộ vệ nghiêm mật vì sợ trong đám võ sư có trà trộn thích khách.

Trình Linh Tố khẽ huých khủy tay và đưa môi ra phía trước. Hồ Phi nhìn theo ánh mắt cô thấy trong góc nhà đây vệ sĩ sắp hàng và đều tay cầm binh khí. Cuộc phòng vệ trong phủ Phúc Khang An bữa nay e còn hơn cả nội viện ở Hoàng cung. Xung quanh phủ đệ cũng bố trí đầy tinh binh vệ sĩ.

Hồ Phi tự nhủ :

- Bữa nay mình tìm được tông tích của tên ác tặc Phụng Thiên Nam là mãn nguyện rồi, nhưng không thể tiết lộ hàng tàng mủi bảo toàn được tính

mạng. Nếu mình đoạt được một chiếc Ngọc Long bôi cho Hoa Quyền môn cũng là tỏ lòng với Cơ huynh. Có điều ta càng chậm chạp càng hay để mọi người khỏi chú ý.

Chàng có biết đâu mình tính vậy thì những người kia cũng tính thế, chỉ khác ở chỗ chàng sợ người khác biết hành tàng, còn các võ sư khác đều mong người khác chiến đấu đến sức cùng lực kiệt rồi mình ra tay sau cùng để thủ lợi. Vì thế mà tên vệ sĩ hô luôn mấy câu "Mời các vị vào ngồi", vẫn chẳng thấy một ai lên chiếm hai mươi chiếc ghế bỏ trống.

Ngạn ngữ đã có câu "Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị". Đã là văn nhân thì không ai dám tự hào văn chương mình đứng đầu thiên hạ, nhưng các võ sĩ, trừ những tay cao thủ dây công tu dưỡng, chẳng một ai cam chịu kém người, huống chi cuộc đại hội này là dương danh cho toàn môn phái. Cả những người không thích cạnh tranh nhưng đã chấp chương quyền hành cả một phái, quyết chẳng thể để lạc hậu.

Ai cũng nghĩ bụng :

- Nếu mình chẳng ra tay, rồi đây còn có điều thoái thác. Bằng đã động thủ rồi thì phải đoạt Ngọc Long bôi, chứ lấy chiếc Kim Phụng bôi hay Ngân Lý bôi thì còn chi đáng kể ?

Vì thế các võ sư đều chăm chú nhìn vào bốn cái ghế Thái sư còn trống ở nhà đại sảnh chính giữa, chẳng ai để ý tới những nhân vật đoạt Kim Phụng bôi và Ngân Lý bôi.

Tên võ quan thấy tình thế căng trì còn kéo dài liền cười hỏi :

- Các vị đều khiêm tốn hay là chờ thiên hạ mỗi một mới ra chiếm phần tiện nghi ? Như vậy tưởng không hợp với thân phận của các bậc đại sư võ học !

Hắn nói mấy câu nửa đùa nửa cợt mà thực ra đánh vào tâm sự mọi người làm cách khích tướng.

Quả nhiên hắn vừa dứt lời, trong đám đông hai người hiện ra ngồi vào hai ghế bỏ trống. Một đại hán thân hình cao lớn như hộ pháp chẳng nói năng gì ngồi xuống ghế từ đàn bật lên tiếng lách cách.

Còn người nữa thân hình vừa phải, dưới cằm có bộ râu vàng, cười hỏi :

- Lão huynh ! Anh em mình bất quá chỉ liệng gạch ra để dụ kim ngọc, làm cái bung xung cho các tay hảo thủ. Chẳng lẽ lại hy vọng ôm Ngọc Long bôi đem về nhà được ư ? Lão huynh đừng đánh gãy ghế, nên lưu lại cho người khác ngồi.

Hắc đại hán kia "hừ" một tiếng ra chiều không vừa lòng về câu nói đùa của hán tử râu vàng.

Bỗng thấy một tên võ quan đầu đội mũ tứ phẩm tiến ra trở vào đại hán đồng dục giới thiệu :

- Vị này là Hoàng Hy Tiết lão sư, chương môn Nhị Lang quyền.

Lại trở hán tử râu vàng nói :

- Vị này là Âu Dương Công Chính lão sư, chưởng môn Yến Thanh quyền.
Hồ Phi lại nghe lão già bên cạnh nói :

- Hay quá ! Cả Thiên Lý Độc Hành Hiệp Âu Dương Công Chính cũng muốn đoạt Ngọc Long bôi.

Hồ Phi chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Té ra Âu Dương Công Chính lấy cái ngoại hiệu là Thiên Lý Độc Hành Hiệp. Hắn vốn là một tên Độc cước đại đạo, chỉ có tiếng hiệp đạo mà sự thực không phải hiệp đạo. Thanh danh hắn trong võ lâm chẳng hay ho gì, nhưng võ công của hắn quả có chỗ độc đáo.

Tiếp theo hai người, một đạo nhân tiến lên. Lão là Tây Linh Đạo nhân, chưởng môn phái Côn Luân Đạo. Tây Linh đạo nhân mỉm cười. Bên mình không đeo khí giới, dường như lão đã nắm chắc phần thắng.

Mọi người lấy làm kỳ tự hỏi :

- Đạo sĩ này là chưởng môn phái Côn Luân Đạo mà sao không mang đao ?

Còn một chiếc ghế nữa ở sảnh đường chính bỏ trống mà chưa ai lên ngồi.
Tên võ quan nhị phẩm hỏi :

- Còn một chiếc Ngọc bôi, không ai muốn lãnh ư ?

Bỗng nghe trong đám đông có tiếng người hô :

- Hay lắm ! Để đấy cho tại hạ là Tử quỷ đựng rượu uống.

Một hán tử cao gầy lão đảo bước ra, một tay cầm hồ lô rượu, tay kia cầm chung đi tới giữa nhà khách sảnh, đột nhiên xoay mình trượt chân té vào cái ghế trống. Thân pháp rất nhẹ nhàng, đúng là một tay võ công rất cao thâm. Lão là Thiên bôi cư sĩ Văn Túy Ông, chưởng môn phái Túy Bát Tiên.

Trong nhà đại sảnh có tiếng người hô :

- Chiêu "Trương Quả lão đảo ky lư suất tại cao kiêu thượng thật hay quá!